

Cartes

No hi ha dret!!!

Xavier Serra Besalú. GIRONA.

Em dedico a donar classe. Des de fa ja força anys. He treballat en diferents ciutats, he treballat en diferents centres, des de la privada més "pja" fins a centres públics on hem arribat a percentatges d'immigració que fan ben difícil la feina. Arreu, als centres concertats d'aquí o de fora, als privats, arreu... hi ha excel·lents professionals de l'ensenyament. I alguns que no s'ho passen tan bé en la feina que han escollit de fer. Però sempre he tingut col·legues disposats a millorar. Opino que això d'estar-se queixant massa de les dificultats o dels ajustos econòmics, fa més mal que bé: desanima!, malauradament. Només afavoreix certa activitat sindical, però no la qualitat de la feina, que no és només "qüestió de peles". Ens convé allunyar-nos dels qui són massa negatius, són com "zombies".

Doncs bé, dit això, hi ha un tema del qual ja n'hi ha prou: els professors treballem 37,5 hores cada setmana (unes lectives, altres d'atenció a reunions o famílies, altres de treball personal...). Tot escrit, tot controlat. Treballem molt, i al juliol mirem de fer cursos, preparar el proper curs i tot això encara que no hi hagi classes. Ho faig jo; ho fan tots, o quasi tots. Però en el país de l'enveja, i d'una patètica maledicència, molts -possiblement ciutadans que es creuen correctes i autoritzats a judicar el que els dona la gana- fan córrer veus com que els professors no treballen dos mesos a l'any o que -i aquesta és de fa poc- s'ha fet un horari de matins a certs Instituts per tal de treballar menys. Quina barra!

A veure si queda clar: hi haurà les mateixes hores de classe per als fills dels qui viuen a Catalunya: 30 hores lectives, la millor atenció que els puguem donar i, a més, les reunions, juntes i altres feines com sempre.

Parlar malament passa factura: o a la cons?ciència o al bé del país. Siguem afirmatius!

L'eterna corrupció

joan enric carreras mercader. Bellcaire d'Empordà.

La corrupció és més vella que en Matusalem, des dels petits treballs en "negre", els treballadors que fan 10 hores i en cotitzen 8, l'encarregat que s'endú materials a casa, el comercial que la nota del dinar de família del diumenge (fa canviar la data) el carrega a les despeses de representació, el simple cambrer que, per una propina, et serveix unes copes de més, el director de sucursal bancària, que ningú sap com viu molt per sobre de les possibilitats del seu sou, l'alcalde d'un municipi petit, on oficialment no cobra, per més fàstics que li diguin, no abandona la poltrona ni borratxo, i segueix "treballant pel poble"... els càrrecs de les Diputacions i coses per l'estil, a base de sopars més o menys cars, i caps de setmana pagats a la costa, fan obrir un munt de portes (i carteres), simples treballadors i treballadores que aprofiten la sortida "per esmorzar" i van a fer la compra, els càrrecs més importants aprofiten per "comprar" un apartament a la costa i, els de més galons, es compren una masia a l'Empordà, sense hipoteca... i així va augmentant la llista fins a arribar als molts casos que surten als mitjants de comunicació, amb bosses d'escombraries plenes de bitllets de 500 euros, i gendres amb bons càrrecs, guanyats a base de "braguetassos" encara no en tenen prou i fan el "pluriempleo" per emplenar més la butxaca.

El poder està corrumput, està més que demostrat que moltes persones quan poden "manar" fan un tomb important a la seva vida, sobretot si el que remenen és diner públic, vinga a gastar, poliesportius enormes per a pobles on ningú fa esport, auditoris magestuosos per sentir sardanes dos cops l'any, biblioteques on el que val més és treure la pols als llibres perquè ningú els llegeix, grans museus on mai hi veus ningú... La llista és més llarga, i no tinc més paper.

Això tampoc

és Església, mossèn

CARLOS MARÍN ROURE. GIRONA.

En l'habitual columna de la secció de religió dels dissabtes d'aquest diari, Mn. Caldas suggereix subtilment equiparar sants amb l'evident intenció d'eleva-los a la mateixa categoria. I res més lluny de la realitat parlar de la Mare Teresa de Calcuta amb la mateixa naturalitat que del fundador de l'Opus Dei. De la santedat de la primera no en dubten ni els ateus. De la santedat del segon en dubten la gran majoria fins i tot dels creients. Per no parlar dels fets i entorns de les seves respectives vides, situades als antípodes geogràficament com material i espiritualment. Donar mostres d'eficiència i aparença és el propi de l'obra d'Escrivà. Omplir la catedral per la seva festa és el que realment els importa. Però omplir-la per a les festes pròpies de l'Església els porta sense cura, ells ja tenen la seva pròpia. I per més que vulguin, això no és Església, és simplement la seva església particular que necessita legitimitat de la veritable per actuar com ells volen i per arribar al seu propi fi institucional.

Per cert, mossèn, d'aquests últims n'hi ha més de ministres que d'escombriaires, per tant la pretesa universalitat de la santedat, potser va per barris? Posar precisament a la santa dels més pobres al costat del sant dels més rics, com tothom sap i coneix, és com a mínim un esperpent, sinó una burda manipulació.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/05/cartes/570677.html?utm_source=rss